

Evne til at imødegaa ham. Smidlertid maa jeg sige, at det jo dog er muligt, at der er Noget i, hvad der saaledes paastaas, og hvis saa er, forekommer det mig, at, hvor Talen er om Skattereformer, bør man have denne Opgjørelse i Erindring. Men det er kun, hvor der er Tale om Skattereformer, at vi kunne raade Bod paa den Slags Ting. Man kan jo ikke gaa ud fra, at hvad der tidligere ved en uheldig Skatteordning kan være opkrævet for meget af en enkelt Klasse i Befolkningen, skal tilbageføres til Folk, som maatte aldrig i deres Liv have nydt Brændevin eller lidt under Følgerne af denne Nødselse. Hvis man kom til det Resultat, at det var uretfærdigt, hvad man hidtil har indkrævet i Skat for Tobak, tror jeg dog ikke, at Nogen vilde kræve, at man skulde tilbagebetale Tobaksrygerne, hvad de formentlig havde betalt for meget. Det er min Mening, at, hvis den omtalte Opgjørelse er rigtig, bør vi have den i Erindring ved en Behandling af Skatte-spørgsmaalet, men dette Hensyn kan ikke anvendes ved et Lovforslag som dette, hvor Talen er om en direkte Understøttelse gennem de Fattiges Kasse, et Forslag, der indeholder den store Mislighed, som navnlig blev paavist af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, at det ikke har det Mindste med Selvhjælp at gjøre, den er jo ikke nævnt med et eneste Ord. Der bliver af dette Lovforslag ligesom af det Forslag, som forelaa iforgaars, ikke Andet end Forslagsstillernes gode Villie tilbage, og naar de ville være tilfredse med, at man anerkjender, at de have tænkt paa at ville hjælpe paa den Træng, der er til Stede, saa kan jeg jo for mit Vedkommende gjerne give dem denne Anerkjendelse. Men fra at tænke paa Trængen og til virkelig at gjøre Noget imod den ved at komme med et Lovforslag, der kan hjælpe paa fornøstigt Maade og paa en Maade, der tilfredsstiller de Krav, som Staten og Lovgivningsmagten maa stille, er der et meget stort Spring. — Til det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther), som mente, at det var fuldstændig uberettiget af mig at nævne disse Lovforslag i Forbindelse med socialistiske Forslag, og som mente, at man kunde modarbejde Socialismen netop ved dem, skal jeg bemærke, at dette Forslag ganske vist selvfølgelig ikke er den Slags store Omvæltningsforslag, der ere komne frem andre Steder; men det hviler paa samme Grundlag som Socialismen for Diebliffet, idet denne gjør gjældende, at det er Staten, der skal træde til og direkte hjælpe visse bestemte Klasser i Samfundet for paa den Maade at tilvejebringe

en vis mekanisk Lighed. Det kan der ikke være nogen Tvivl om. Det er de samme Planer og de samme Forslag, som Socialismen bestandig kommer frem med i Udlandet, skjøndt de i andre Henseender gaa langt videre. At bekæmpe Socialismen ved at vedtage Forslag, som hvile paa dens eget Grundlag, er uregelmæssig og eiendommeligt Fremgangsmaade. Det er en Kur, som man kan anvende i andre Tilfælde. Man modarbejder jo saaledes en Koppepidemi ved at indpode paa Sunde den samme Gift, og paa samme Maade gaar det jo med de homøopathiske Kure, som man ogsaa kjender; men jeg har ikke vidst, at man paa det økonomiske Omraade kan bekæmpe Ulfuelser, som man selv anerkjender for urigtige, ved Forslag, der hvile paa det anerkjendte urigtige Grundlag. Naar det ærede Medlem bebrejdede mig, at jeg havde brugt Udtrykket „umodent“ om det første Forslag, saa vil jeg indrømme, at jeg kom til at bruge et særlig stærkt Udtryk, men jeg rettede det jo ogsaa. Det ærede Medlem optog jo imidlertid min første Erklæring, at det var et umodent Forslag. Han sagde, tror jeg, at Forslagsstillerne ventede, at de — maatte endog ved min Hjælp — kunde faae Forslaget modnet, og det viser, synes mig — jeg veed ikke, om jeg i saa Henseende tager feil — at Forslagsstillerne have accepteret, at det virkelig er umodent.

Solstein-Ledreborg: Naar det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Zuergerslev) er glad over, at han faar, hvad han tidligere har forlangt, saa er det jo det Samme som at erklære, at han ikke bryder sig om, at der skal komme Noget ud af dette Forslag. Men naar det ærede Medlem har forstaaet Forslagsstillernes saaledes, at de ogsaa vilde være tilfredse med en Kasse, uden at der var noget synderligt Indhold i den, saa tilstaa jeg, at jeg ikke vil være tilfreds dermed. Jeg er ganske vist ikke Forslagsstiller, men jeg har dog Lov til at have min egen Mening derom. Jeg har ikke opgivet Statshjælpen, og jeg tror heller ikke, at Dødsrøveren for Forslagsstillerne har gjort det. Han har kun opgivet Statshjælpen betingelsesvis, idet han har sagt: Kunne Midlerne staffles paa anden Maade, er det os ikke om at gjøre, at det netop skal være Statsmidler. Deri samstemmer jeg. Jeg har intet Princip i saa Henseende, naar blot Pengene komme. Kan det ærede Medlem anvise en saadan Vej, er hele hans Kritik og hans Solbning fuldstændig anerkjendelsesværdig. Men kan det ærede Med-